

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. právní věci **žalobce: M. A .**, nar. „X“, státní příslušnost Pakistan, t. č. bytem „X“, zastoupeného JUDr. Miroslavem Hlavníčkou, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Politických vězňů č. p. 21, PSČ 110 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2014, č. j. KRPU-159160-28/ČJ-2014-040026,

takto:

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou se prostřednictvím svého právního zástupce pomocí datové zprávy ze dne 27. 11. 2014 u zdejšího soudu domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 16. 10. 2014, č. j. KRPU-159160-28/ČJ-2014-040026, jímž bylo žalobci mj. podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce čtyř let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Z žaloby tedy vyplývá, že žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci

správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného, než podanou žalobu s odkazem na některé písmeno odst. 1 ust. § 46 s. ř. s. usnesením odmítnout.

Při vyhodnocování existence překážek bránících o žalobou napadeném rozhodnutí věcně rozhodnout soud předně vycházel z ust. § 5 s. ř. s., dle něhož platí, že pokud nestanoví tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a **po vyčerpání řádných opravných prostředků**, připouští-li je zvláštní zákon. Soudní ochrana ve správním soudnictví tedy nastupuje teprve poté, kdy jsou vyčerpány možnosti nápravy nezákonného nebo vadného rozhodnutí prostředky správního řízení.

Obecně stanovený důvod nepřipustnosti návrhu v ust. § 5 s. ř. s. je rozveden v následujících ustanoveních s. ř. s., např. v ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně.

V daném případě přitom soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je třeba odmítnout, a to s poukazem na ust. 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žaloba vůči němu byla ze strany žalobce podána předčasně.

K tomuto závěru soud dospěl s ohledem na zjištění, že žalobou napadené rozhodnutí je toliko prvoinstančním rozhodnutím, když bylo vydáno správním orgánem v prvním stupni a když je bylo možné napadnout odvoláním.

K rozhodnutí žalované, jež bylo žalobcem označeno za předmět přezkumu v rámci správního soudnictví, soud podotýká, že z něj prokazatelně vyplývá, že žalobce byl náležitě poučen mj. o tom, že proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění je možné podat odvolání do 5 dnů ode dne jeho doručení k nadřízenému správnímu orgánu, kterým je Ředitelství služby cizinecké policie Praha. Tuto skutečnost si přitom soud ověřil i u žalované, která k výzvě soudu ze dne 2. 12. 2014, č. j. 78 A 23/2014 – 14, v odpovědi ze dne 5. 12. 2014 pod č. j. KRPU-159160- 33/ČJ-2014-040026-SV mj. sdělila, že se skutečně jedná o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž je přípustné odvolání. Dále žalovaná soudu mj. sdělila, že žalobce prostřednictvím svého právního zástupce toto prvoinstanční rozhodnutí napadl dne 31. 10. 2014 odvoláním, které bylo jako opožděné postoupeno k vyřízení nadřízenému správnímu orgánu, o němž nebylo dosud rozhodnuto.

Pokud ovšem žalobce před podáním předmětné správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného nevyčkal rozhodnutí odvolacího orgánu, je nutno předmětnou žalobu odmítnout pro předčasnost s poukazem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalobce sice vyčerpал řádný opravný prostředek – odvolání – který byl připuštěn v řízení před správním orgánem, avšak nevyčkal na konečné rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve věci, a tudíž nepřipustně brojí toliko proti prvoinstančnímu rozhodnutí a nikoliv proti konečnému rozhodnutí ve věci, které z povahy věci je v daném případě rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 5 s. ř. s.

Pro úplnost soud poznamenává, že pokud se nebude žalobce ztotožňovat s případným rozhodnutím odvolacího orgánu, může toto „konečné“ rozhodnutí ve věci napadnout správní žalobou podanou ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. u místně příslušného správního soudu.

S ohledem na shora rozvedené skutečnosti, které korespondují konstantní judikatuře správních soudů v této otázce včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek

ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 - 65, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 672/2005 a na www.nssoud.cz), soudu tedy nezbylo než žalobu ve výroku ad I. tohoto usnesení odmítnout.

Z důvodu odmítnutí žaloby soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. tohoto usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhodoval s ohledem na její odmítnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. prosince 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová